

Poemes de Pere Canturri i Montanya

La primera dent

Infant
 gatejant
 pel jardí
 veient un món gegant
 amb ulls sorpresos
 sense saber-ho dir,
 bavejant
 liquant
 l'espai d'una dent,
 dolor punyent
 curat amb besos
 penyora de fer-te gran
 independent
 del pit d'alletament.

Sirena

Cel pastel,
 tallat a l'infinít
 pel blau intens d'un mar esmaltat.

Ona escumejant
 de blanc llampant,
 vela retallada
 a l'aire humit
 del país de les sirenes,
 d'ulls blau cel,
 cabells d'or,
 sang freda a les venes
 foc al cor,
 cua escamada
 de blau envernissada,
 dona apassionada
 que cantes melodies de mel
 per robar l'esperit
 del mariner enamorat.

Pensa un desig

Rialla blanca
 al cel
 ple d'espurnelles
 que esqueixa
 el vel
 de dol,
 negre condol,
 d'un estel
 blanc
 que mor en néixer.
 Pluja d'estrelles.

Demana,
 pensa un desig,
 clou les parpelles
 i somnia:
 voles
 ales
 veles
 esteles.
 Ros,
 formós,
 graciós,
 color d'aram,
 olor de ram.
 Ulls verds
 llavis oberts,
 de pell suau,
 alt, esvelt,
 dolç com la mel,
 príncep blau
 que sorgirà enmig
 de la nit,
 per amanyagar-te
 contra el seu pit.

Gelosia

La lluna és una rialla
 i un estel li fa l'ullet.
 Gelosa una blanca estrella
 amb un núvol s'embolcalla
 mentre una altra fugaç brilla
 corrents a dir-ho a la gent
 a través del firmament.

La nit

Banyes de plata el cel
 amb què la nit
 ha fet cornut el dia
 tenint per amant
 el silenci.

Amors de gel
 en el jaç del firmament
 entre llençols negres,
 de sederia
 i setí
 estampats d'estels.

Abraçada de follia
 fins que a les magres
 llums del matí,
 quan canti el gall
 i toqui el batall
 a l'alba,
 arribi el marit
 vestit d'aurora
 i malva
 i castigui l'adúltera
 que el deshonora
 amb sageta de sol.

Ofrena

Em posaré
ales de cartró
i esborraré
els núvols del cel
i els pintaré de blau.

Hi encolaré
una lluna de llet
i un sol de llimó
i penjaré d'un clau
l'estel
dels pastors
que faci l'ullet
i t'ho regalaré
a tu
per posar pau
als nostres amors.

Enyorança

Tristeses
llangor
de tarda de tardor grisa,
ventosa,
de fullaraca voladissa.

Olor d'herba seca,
de terra humida,
de fum i de foc.
Claror de món groc.

Plaça callada.
Gent abrigada.
De pressa
buscant l'escalfor
de la casa.
Udol llunyà
d'un gos
a què un altre respon,
confós
amb el xerricar
del gallet
del campanar.

Assegut

esmaperdut,
d'ull llagrimós,
tediosa
pau,
del més pregon
naixen redords
de cel blau,
de pell suau
de galtes vermelles
de llarg cabell,
de crits,
de rialles,
de cançó i joc,
de llavis oferts oberts,
de nits
de calor,
de llits compartits,
de somnis de color,
ara morts.

Espessa
solitud.
Fred al cos
rugós.
Vellesa.
Diàleg mut.
Enyorança
de no ser tots dos.